

[Arbejdsministeren]

jeg vil anbefale alle, at man sætter sig grundlæggende ind i dette materiale, sådan at vi på baggrund af en sådan fordybelse i stoffet kan få en relevant politisk diskussion. Det være også sagt til forslagsstillerne, som selvfølgelig ikke har haft mulighed for at kende disse omfattende analyser, inden de formulerede deres forslag.

Jeg skal endelig sige, at de overvejelser, regeringen har på nuværende tidspunkt – hvor det jo ikke er nogen hemmelighed for nogen, at der er forskellige udgangspunkter fra de to partier, som deltager i regerings-samarbejdet – endnu ikke har fået en sådan form og en sådan afklaring ganske kort tid efter udvalgsarbejdets afslutning, at det på nuværende tidspunkt er muligt at sige, om der er grundlag for i den nuværende situation at tage et initiativ vedrørende lønmodtagernes medejendomsret, endsige udtale sig om indholdet af et sådant initiativ.

Kaj Poulsen (S):

Socialdemokratiet er enig med det radikale venstre i, at samarbejdsreglerne for de offentligt ansatte bør revideres, således at den enkelte ansatte får større mulighed for at få indflydelse på sin egen arbejdssituation. Men man må sætte spørgsmålstegn ved, om det er et område, man med nogen gavn kan lovgive på. Man kan jo frygte, at samarbejdsregler, som er fastslået ved lovgivningen, kan blive regler, der kommer til at virke stift og statisk, og derfor tror vi ikke på, at det vil være rimeligt at lovgive på området. I forslagets punkt c må vi erkende at man åbner mulighed for, at man i nogen grad kan undgå en sådan stivhed, ved at man vil indføre forsøgsordninger på området, men dermed kan man ikke undgå stivheden på det store samarbejdsområde, som i øvrigt eksisterer, og derfor mener vi altså ikke, at det er muligt at lovgive.

Socialdemokratiet har megen sympati for tankerne i bemærkningerne ad c) om, at forsøgsordninger skal åbne muligheder for, at offentligt ansatte får indflydelse på deres ansættelse og forfremmelser og afskedigelser, men man må her være opmærksom på, at man ikke fratager politikerne det overordnede ansvar for den administrative ledelse af den offentlige virksomhed.

Vedrørende det private arbejdsmarked mener socialdemokratiet heller ikke, at det ville være nogen særlig god idé at lovfæste samarbejdsaftalen, og det er der flere grunde til. Man kan nævne de grunde, som arbejdsministeren allerede har nævnt, så dem skal jeg undlade at nævne. Men vi finder det mærkværdigt, at man vil give de offentligt ansatte medbestemmelse om afskedigelser, forfremmelser og ansættelser, mens man ved denne folketingsbeslutning fuldstændig fratager lønmodtagerne på det private arbejdsmarked denne mulighed. Det hænger sammen med, at samarbejdsaftalens stykke 1, afsnit A, er en tro kopi af hovedaftalens § 4, der drejer sig om, hvem der leder og fordeler arbejdet. Da denne paragraf har været en bremseklo for at komme videre i samarbejdet end det, vi kender i dag, tror vi altså ikke, at beslutningsforslag nr. B 23 vil have nogen gavnlig virkning på samarbejdet.

I beslutningsforslag nr. B 23 gør man en del ud af de offentligt ansatte for så i beslutningsforslag nr. B 24 fuldstændig at negligere dem. Vi kan i socialdemokratiet ikke forstå, at de offentligt ansatte ikke skal have del i en ordning med medeje eller økonomisk demokrati, hvad man nu kalder det. For med den erhvervsstruktur, vi har i Danmark, er det en fastslået kendsgerning, at de offentligt ansattes indsats er en forudsætning for den produktion, vi har i landet. Derfor betragter vi det som lidt af en uartighed over for disse mennesker, at de skal holdes uden for en sådan ordning.

Vi synes endvidere, det er klart utilfredsstillende, at en medarbejder, der forlader sin arbejdsplads, må lade sin opsparede kapital blive stående, således at han eller hun ved en eventuel lukning af virksomheden må påtage sig et tab eller et økonomisk ansvar for en virksomhed, som han eller hun overhovedet ingen indflydelse har haft på – specielt når man tager i betragtning, at ansvaret skal deles imellem så få personer, som forslaget lægger op til, nemlig kun mellem de personer, som er omfattet af denne ordning.

LO og socialdemokratiet har i sit forslag om økonomisk demokrati foreslået, at samtlige lønmodtagere skal stå for risikoen ved eventuelle tab ved en virksomhedslukning ved oprettelse af en solidarisk fond. Vi finder det ubegribeligt, at det radikale venstre ved oprettelse af deres solidariske fond ikke vil